

Prædiken 12. søndag efter trinitatis

v/ Mikkel Flor

Matt.12,31-42

Egentlig burde enhver prædiken være skåret efter tilhørerne – menigheden – eller den eller dem, der tilfældigt kommer forbi. Og det går længere endnu. En prædiken tilpasset hver enkelt der hører på. Men ak – det er jo af mange grunde ikke muligt. Så det bliver hug en hæl og klip en tå. Men mon ikke det går alligevel?! Noget for enhver smag - eller som det hedder – for den indre konstitution. Som den danske ordbog uddyber ordet konstitution: *en persons fysiske og psykiske tilstand med hensyn til sundhed, styrke og livskraft*. Og ja - så mangler der lige en – den åndelige tilstand eller beskaffenhed.

Nogle mennesker forstår noget og ikke noget andet. Nå – er prædiken allerede i gang? Eller måske er det blot indledningen? Nej, den er ved at blive holdt. Og den er ikke færdig endnu.

Tungen *er* et lille rør – det er sandt – og ordet den frembringer sammen med næse, lunger og svælg – kan både forbande og velsigne. Hvad hjertet er fuldt af – løber munden over med.

Kan man næsten ikke se sig selv stå og savle? Ivrig efter at sige sin mening – for den er vigtig – noget de andre må og skal høre. Og så er det – at det ind imellem går lidt galt. Eller meget galt. Det kommer helt an på situationen og den eller de mennesker, der hører, hvad det er, du siger. Måske busede du lige ud med noget – der havde haft det bedre med at blive i skuffen. Sårer, forarger, opildner og tramper rundt. Dræber.

Så hvad er det med den Ånd? Den er åbenbart helt speciel. Taler vi imod Helligånden findes der ingen tilgivelse – hverken her eller hinsides. Det synes ret voldsomt – noget uigenkaldeligt – en udtalt sætning eller et ord der ikke på nogen måde kan trækkes tilbage.

Igen – ordet har magt. Det der sker, er problematisk – Helligånden hindres i sit virke – det sker i samme øjeblik på grund af - og beklageligvis - vores malplacerede og tanketomme tale. Et ord er vel nok. Så er det sket.

Men hvad kan vi så gøre? Hvis vi bagefter fortryder. Ja, så er det for sent – ordet er fløjet afsted og intet kan hente det tilbage.

Personligt har jeg altid tænkt - at netop dette – at der ingen tilgivelse er – for synd imod Ånden – ikke er til at forstå. Og jeg kan ikke gå i rette med Herren. Han ved, hvad han taler om. Han har indsigten og det direkte nummer til sin far, Gud den

Almægtige der residerer i himlen. Det er ikke ligesom os - der for det meste ender med telefonsvaren:

”Personen du har kaldt, er enten optaget eller kan ikke tage telefonen lige nu.” Så prøver vi igen. Måske er det et udenlandsk nummer og der skal et par cifre foran:

”Hallo? Er der nogen?!” Næh – heller ikke denne gang. Resultat er det samme. Vi kan selvfølgelig også prøve at sms’ e. Bing. Svar tilbage: ”Er til møde, kan ikke træffes nu. Al henvendelse nu og i al fremtid, bedes rettet mod sekretariat.” Okay, det må så være en af ærkeenglene. Måske er det Gabriels afdeling. Men hvor søren er det nummer...?

Se – det er ikke nemt at få fat på Gud. Han gemmer sig åbenbart. Så hvad er løsningen? At vente – at bie på Gud, som man engang sagde – for alle gode gaver de kommer oven ned – så tak da Gud, ja pris dog Gud for al Hans kærlighed.

Stedet som vi møder hos Mattheus her i dag - er fuld af underlige ting. Jesus er også skrap. Han skælder ud – og desværre med rette. Vi er ikke helt gode til at gøre det, vi ellers burde gøre - travlt som vi har med vores eget. Det kommer altid i første række. I hvert tilfælde for det meste, ja, næsten altid. Og det er netop det, han taler om. Hvad består vores forråds-kammer egentlig af? Kan vi hente noget lækkert på en af hylderne, som Herren kunne være interesseret i? Ja. Ethvert

menneske kan tage det gode frem – om det vil – om det så blot er et kyllingelår – fra gårsdagens måltid.

Så giv ham det. Start der. Og bliver man ved - og med rette sindelag – Kristi sindelag – så ender spisekammeret med at bugne af lutter gode sager. Det er det, vi skal. Og det er det Jesus - så sjældent får. For det meste stikker vi ham blot en afpillet knogle. Det duer ikke.

Så tilgiv os Herre – at vi ofte synes så nærige i al vores gudgivne rigdom. Vi har vendt det hele på hovedet. Og hvor er det vigtig at vi forstår.

Så hør salmisten – der er godbidder i vente. Det er arbejdet værd:

”Du dækker bord for mig, du salver mit hoved. Thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst.”

Sikke skønt – bare det var mig – tænk at være så elsket af Herren. Og være sådan et menneske der helt og holdent giver sig selv i Guds vold, som en lille fugl med bankende hjerte i Hans store hænder.

Og **staven** i salmen - den er jo til at støtte sig til på ens vej igennem livet, igennem verden. Og **stokken** – ja, det ved I vel også. Den giver man et ordentlig rap med. Åh – hvor er det velsignet. Selvom vi måske, når vi tænker sådan lidt nærmere over det - ikke er helt trygge ved den der **stok**.